

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput I. Refert causas quæ ad monasterium hoc adeo strictum & arctum
fundandum ipsam mouerint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

CAPVT I.

DE CAUSA, QUAE ME AD MONASTERIVM HOC, ADIO
frictum & arctum, fundandum mouerit.

Intentio S.
Matris
art,
si primū
monaste-
riū fun-
daret.

Rincipio, cum monasterium hoc, ob eas quæ in præno-
nato libro (quem, ut iam dictum est, conscripsi) allata sunt
rationes, nec non ob quædam Domini magnalia, quibus
ostendebat quantopere, hac in domo nomen suum glori-
ficandum esset, fundaretur; propositum aut intentum meum
non erat, ut tanta quoad exteriora in id asperitas induceretur, aut ut sine
censu stabili fundaretur: imò verò voluissim sufficientes redditus habui-
set; nihil ut ei aliquando deesset. sed id volebam ut imbecillis & impro-
ba, tametsi multæ bonæ rationes ad hoc faciendum potius, quam propria
commoditas me impellerent. Hoc ipso in tempore certo rumore in-
lexi immensa Gallia: damna, & quanta illi regno mala hæretici inuole-
sent, quàm denique longè latèque scelerata illa secta se diffunderet
proferperet. Qui sanè rumor incredibili animum meum angustia op-
pressit: &, tanquam si aliquid potuissim, aut alicuius etiam momenti
fuissem, stens ad Dominum clamabam, utque tanto malo medere-
enixissimè eum sum precata. Mille mihi vitas, pro vel vnus animus de-
ta tibi pereuntium multitudine, liberatione & salute ponere paratissim
videbar. Sed, cum me & feminam, & quidem imbecillum, & ad aliquam
eorum quæ ad Dei cultum spectantia exequi voluissim, exequenda
proxfus ineptam esse viderem, omnia quoque desideria mea id specta-
rent (vti & modo spectant) vt, cum Dominus tam multos habeat milite-
cos, amicos autem paucos, hi saltem pauculi, boni essent; firmiter ap-
memetipsam statui, exiguum illud quod in me erat, præstare, Evangelio
scilicet consilia quam maxima possem perfectione sequi, & operam de-
re vt paucula illæ quæ hic sunt moniales, idem facerent. Quod futurum
conando in eminentissima Dei misericordia, utpote, qui auxilium
suum nunquam denegat illi, qui propter ipsum omnia deserere pro-
ponit, ac spero fore, vt (cum ipsæ sint tales, quales ego eas in meo
desideriis depingebam) defectus & imperfectiones meæ inter vni-
tes illarum vires nullas habeant, & aliqua saltem in re ipsa Domino pos-
sim placere. Adhæc vt, cum omnes ita assidue pro defensoribus Ecclē-
siæ, pro concionatoribus, alijsque viris doctis ipsam propugnanti-
bus

Zelus eius
arguani-
mas.

Opera
N. VII
me

oremus, hūc ipsum Dominum meū, qui ita opprimitur & angustiatur ab illis, quibus tam multa beneficia præstitit, pro eo ac possumus adiuuamus, adeo vt hi proditores iterum illum cruci affigere, ac ne quidem in quo caput suum reclinet, illi relinquere velle videantur.

Non potest, o Redemptor meus, cor meum sine summa afflictione & angore, illud pati. Quid Christianos modo agere non videmus? si fine potest, vt illi semper maxima te iniuria afficiant, qui pluribus tibi nominibus sunt obstricti, quibus plura beneficia præstas; quos in amicos tuos intimos deligis, inter quos versaris, & quibus te ipsum in Sanctis Sacramentis comunicas? Necdum exsatiati sunt tormentis, quæ pro ipsis subiisti? Certè nihil omnino agit Domine, qui mundam huic temporibus deserit. Si enim ita tibi infidi, & in te iniurij sunt, quid nos expectare par est? an fortasse magis promeruerimus, vt nobis fidi & amici sint? an maiora ipsis beneficia contulimus, vt ob ea fidelius amicitiam nobis seruent? quid hoc est? quid tandem post hæc ipsi speremus, qui, per Deū gratiam, pestilenti hac scabie infecti non sumus; illi namque iam in damnationis potestate sunt? bona haud dubiè suis ipsi operibus castigationem & flagellum sibi meruere, & suis sibi voluptatibus sempiternas flammam merito accersuere. Pereant si velint. Nihilominus, non potest non assidue cor meum præ dolore velut disrumpi, cum tot animas pereuntes video. Utinam hoc malum non tam frequens & multum esset! vellem equidem non videre, vt quotidie plures animæ perirent.

Iuuate me, quæso, carissimæ in Christo sorores, in idētidem Domino hac pro re orando: hanc enim ob causam vos huc adduxit & coniunxit; hæc est vocatio vestra, hæc vestra esse debet negotiatio & studium, hoc vestrum desiderium, huic rei vestras dedicare lachrymas, huc vestra tendere debent postulationes & preces, non pro mundi huius negotijs, charissimæ. Apud memetipsam enim video, quin & grauissimè suspitro, cum video, quales nos res Deo per orationem aliquando hic commendare cupiunt (adeo vt etiam ad pecuniam & census annuos impetrandos illius nos Maiestatem compellare velint) & quidem tales, quos vellem à Deo gratiam petere, quod omnia sæculi huius bona pedibus possent proculcare. Bonam quidem illi habent intentionem; & nos postulatis ipsorum, visa illorum deuotione, morem gerimus; ipsa nihilominus mihi persuadeo in huiusmodi rebus nunquam in eā ^{*} Domino exaudiri. Mundus planè ardet, & accensus est; CHRISTVM ite-
ram, (vt dicitur) condemnare volunt, cum mille aduersus eum falsa testimonio producant; Ecclesiam eius ad terram prosternere & euertere mo-
luntur; & nos tempus nostrum adhuc ijs à Deo petedis impēdemus, quæ si
ipis

** Dico
vult, tem-
poralia à
Deo petere;
et potissi-
mū sum-
ma necessi-
tatis tempo-
re, valde
superflua
cura esse.*

S.
Theresi.

Opera
M VII
106

S. MATRIS TERESÆ

ipsis concederet, aliquam forsitan animam minùs in cœlo haberemus. Non sic, charissimæ, non sic; non est iam tempus ad parui momenti negotia cum Domino pertractanda. Sanè, nisi ad humanam infirmitatem, quæ libenter in omnibus iuuari gaudet (& benè quidem, si modo ipsæ aliquid hîc possemus) respectum haberem; quàm vellem, ipsis persuaderi possem, non esse hæc huiusmodi, quæ tam sollicitè & affectuose, in hoc S. Iosephi monasterio commendari Deo debeant.

C A P V T II.

OSTENDIT, RELIGIOSOS DE CORPORALIBVS NECESSITATIBVS SOLLICITOS ESSE NON DEBERE, & QUANTUM IN PAUPERATIBVS BENEFICENTIAM SEQUITUR.

* Dicere
vult, eos
qui pau-
peratibus
prospici-
unt, sollici-
tè & anxio
aliorum
volunta-
tes sibi lu-
crari non
debere, ut
elemo-
nas ipsi
conferant.

Domino
victus cu-
ra com-
mittenda

Nolite putare, carissimæ, aliquid rerum ad victum necessarium vobis defuturum, si modo de mundanis hominibus complacendi sollicitæ non sitis. Equidem hoc vobis spondere & promittere aulam nolite * per humanam industriam & artes sustentationem corporis & victum vobis procurare; alioqui fame moriemini, & meritò quidem. Sed ad sponsum vestrum oculos attollite: ipse enim est qui victum vobis dabit: illi placeatis, vobis nolentes volentes de victu prospiciente etiam illi qui minùs erga vos affecti sunt ac minùs diligunt, vti hoc iam sepe per experientiam & vsu ipso vidistis. Si hoc facientes, nihilominus tamen vos mori contingat, nã beatæ moniales S. Iosephi eritis & dicemini. Per amorem Dei rogo, numquam huiusce vos rei capiat obliuio. cum huiusmodi censum repudiatis, relinquite etiam nimiam illam pro alimoniarum sollicitudinem; alioqui omnia peribunt. Aliæ quas Dominus redimere vult, de huiusmodi rebus per me licet sollicitæ sitis, & merito, cum hæc ipsarum sit vocatio: at nos, carissimæ, huiusmodi curam & anxietatem habere, nefas & stolidum est. De alienis autem certam curam habere velle, perinde mihi esse videtur, ac de eo habendo cogitare, quod quis alius possidet. Etenim certum est, alium propter illam sollicitudinem vestram, cogitationem suam non mutaturum, aut ideo elemosynæ vobis erogandæ animum ac voluntatem habiturum. Illi committenda rei huius cura, qui omnes emouere potest, Domino, inquit, redituum, & reditus possidentium: illius iussu & ductu huc venimus, & illius verba certa sunt ac vera, fallere non possunt, aut deficere; arborolum & terra deficiant. curemus ipsa tantum necubi ei desimus, & certum estote illum nobis minimè defuturum. si autem interdum eum videretis deesse videatis, hoc in maius commodum vestrum cederet, perinde ac si vestris vita deficiebat, cum propter nomen Domini interficeretur.